

Jeg anbefaler, at vi vedtage denne Lov paa en saadan Maade, at den kan blive til Gavn for Landbruget, og saaledes at ingen med Grund kan klage over at være bleven forurettet.

Byriell-Jensen: Det er jo ikke saa underligt, at det foreliggende Lovforslag om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme har vakt en betydelig Interesse her i Rigsdagen. Det har sikkert ogsaa vakt en betydelig Interesse ude omkring i Landet. Den første ærede Taler under denne Sags Behandling, det ærede Medlem for Bornholm (Blem), mindede om Landbrugets store Betydning for Landet, og skønt det er sagt mange Gange i Forvejen, mener jeg, at det næsten ikke kan siges med for stærke Ord, at Landbruget er Landets Hovederhverv. Der er en Gang sagt, at i alle de store industrielle Centrere baade i det ene og det andet Land findes der en Mangfoldighed af Mennesker, der staa lige paa Randen af en social Sump, og som hvert Øjeblik ere udsatte for at styrte ned i denne Sump af Mangel paa Efterspørgsel efter de Produkter, som frembringes. Den Mand, som har sagt dette, er bange for, hvad man kalder Overproduktion. Man har jo ogsaa enkelte Gange hørt — heldigvis høres det ikke ret tit — fra Landmænds Side, at man er bange for Overproduktion af Landbrugsprodukter. Min Mening er nu, at naar de Ting, som produceres i den ene eller den anden Retning ere saadanne, som Mennesker have Brug for til Føde, Klæde, Bolig, Bohave, Lys og Varme eller til Tilfredsstillelse af sine aandelige Krav, behøver man ikke at være bange for Overproduktion. Jo mere der produceres af disse forskellige Varer, desto lettere maa hvert enkelt Menneske aabenbart have ved at faa sine Krav tilfredsstillede. Og hvis der alligevel trods en saadan formentlig Overproduktion findes en Mængde Mennesker paa Randen af den sociale Sump; som den nævnte Mand siger, da er det enten fordi vedkommende ikke selv vil gøre et Arbejde, eller ogsaa fordi der er Mangler i Statshusholdningen, som ikke alene burde afhjælpes, men ogsaa kunde afhjælpes.

Meningen med det foreliggende Forslag er aabenbart at ansprende baade til en forbedret og forøget Produktion af Husdyr og Husdyrprodukter. Naar der er anført i Betænkningen, at Husdyrbruget spiller en saa stor Rolle for det danske Landbrug, kunde man efter min Mening ganske rolig føje til paa dette Sted i Betænkningen: og

derved for hele Landet. Jeg er nemlig ingenlunde enig med det ærede Medlem for Bælum (J. Jensen), der nu havde Ordet, i hans delvise Ængstelse for at bruge et for stort Beløb af Statens Midler til Fremme af den Slags Formaal, som denne Forhandling drejer sig om. Jeg mener, at det er lige saa sikkert som 2 og 2 ere 4, at de Penge, der ere brugte til Præmier ved Dyrskuer og i andre Retninger til Fremme af Husdyrholdet her i Landet, ere i lige saa godt Maal komne Bybeboerne, selv om de ikke eje Landbrug, til gode som Landmændene. Jeg har ikke lagt Mærke til; at Landmændene putte Pengene i Lommen og lade dem blive der, nej de kunne ganske rolig faa Lov til at passere over til andre Folks Lommer.

Af de enkelte Poster i Lovforslaget, som jeg ganske kort kunde have Lyst til at berøre, er der allerede nævnt de 75,000 Kr. til Præmier for Tyre ved Statsskuerne. Der vil jeg gerne slutte mig til den Kritik, der allerede er fremkommen over, at den højtærede Minister har valgt at følge Mindretallet i Kommissionen, som jo har foreslaaet 75,000 Kr. i Stedet for at følge Flertallet, som har foreslaaet 100,000 Kr. — Saa er der de 30,000 Kr. til Hesteopdrætningsanstalter. Der maa jeg sige, at jeg kan ikke tro, at disse Penge ville gøre den Nytte, som jeg tænker mig, man har tilsigtet ved at foreslaa dette Beløb.

Saa er der endvidere i Forslaget anført Samlinger af Kvæg paa mindst 3 Stykker, hvoraf Hunddyrene skulle være af eget Tillæg. Denne lille Post vil jeg gerne opholde mig et lille Øjeblik ved. Jeg mener nemlig, at det er urigtigt, hvis man vedtager Lovforslaget uden at forandre noget ved dette Punkt: „Samlinger af Kvæg paa mindst 3 Stykker, hvoraf Hunddyrene skulle være af eget Tillæg, samt Familiegrupper af Kvæg.“ Hvis det bliver staaende, og Forslaget bliver til Lov saaledes, kan en Mand altsaa sælge en Spædekalkv straks efter Fødselen til en dygtig Opdrætter eller til hvem som helst, og kan købe dette Dyr igen om et Par Aar eller tre, efter at det maaske er blevet et virkelig godt Dyr. Saa har Manden Ret at fremstille Dyret paa Dyrskuet i en Samling af Kvæg og konkurrere til Præmie. Det mener jeg er urigtigt, jeg mener, at det at opdrætte et godt Dyr er ingenlunde den mindst vigtige Side af Sagen. Der hører ikke stor Kunst til, naar en Mand har en god Ko i sin Stald, at tage Kalven, naar den er født, og lægge den hen i et Rum og sælge den et Par Dage eller tre